

ОД ОЦА, ОД МАЈКЕ

У гласу моје мајке туга,
У очевом дивљи заборав.
О, живот је мален, премален,
Мине, отме нам се за час.

А они то чине што живим,
Да много тог силно желим.
Они ћуте, а ја се бојим:
Осећам ко сам, да постојим.

А чудо је да јесам, да живим,
Да ми не дојади и опет смем,
Данас песму да напишем,
И сутра већ даље да кренем.

APÁMTÓL, ANYÁMTÓL JÖVÉN

Anyám hangjában szomorúság,
Apám hangjában vad feledés.
Jaj, be kicsiny az élet,
Be kevés, be kevés.

Hiszen ők cselekvék, hogy élek,
Hogy sokat és nagyot akarok.
Hallgatnak s én rettegve
Érzem, hogy ki vagyok.

Be csoda, hogy vagyok és élek,
Hogy nem unom meg s újra merek.
Verset írok és holnap,
Már holnap megyek.

БИТИ, НАДАСВЕ БИТИ

Погледају ме и све је у реду:
„Ово је великан, или није нико.”
Само што неће да се запитају:
Да ме теше мржњом ил' љубављу?

Поступају са мном, к'о да сам чедо,
Успавају ме, па ме опет буде.
Зашто сам рођен: да будем неко,
Пророк ил' лихвар, зар је једно?

Зар пса луталице моја је судба?
За петсто година поново бити?
Глупа судбо, блесаво плакање:
Треба бити, надасве бити.

LENNI KELL, LENNI

Rám néznek és minden rendben van:
„Nagy valaki ez, vagy nagy senki.”
Csupán azt nem kérdi senki sem:
Gyűlölni kell-e vagy szeretni?

Úgy bánnak velem, mint kiseddel,
Hol elaltatnak, hol fölráznak.
Minek születtem: valakinek,
Profétának vagy zsigorásnak?

Kóbor kutyának sorsa az enyém?
Ötszáz évre kell újra lenni?
Ostoba sors, ostoba sírás:
Lenni kell, lenni, lenni, lenni.

ПОЕТА ХОРТОБАЂА

Волооки младић хунскога рода
Био је мученик многих смелих снова,
Однекуд за крдом пође из незнађа
До мађарског славног Хортобађа.

Сутони су сетни и фатаморгане
Небројено пута опселе му душу,
Али чим би му у срцу цвеће никло
Дивље је крдо одмах све обрстило.

Хиљаду је пута мислио лепоту,
Мислио о смрти, жени и вину,
У сваком другом крају овога света
Био би свети, слављени поета.

Онда виде своје, мусаве и тупе,
У гаћама што стоку околу купе,
Сахрани одмах све песме и наде:
Опсова сочно и звиждукати стаде.

A HORTOBÁGY POÉTÁJA

Kúnfajta, nagyszemű legény volt,
Kínzottja sok-sok méla vágynak,
Csordát őrzött és nekivágott
A híres magyar Hortobágnak.

Alkonyatok és délibábok
Mégfogták százszor is a lelkét,
De ha virág nőtt a szívében,
A csorda-népek lelegelték.

Ezerszer gondolt csodaszépet,
Gondolt halálra, borra, nőre,
Minden más táján a világnak
Szent dalnok lett volna belőle.

De ha a piszkos, gatyás, bamba
Társakra s a csordára nézett,
Eltemette rögtön a nótát:
Káromkodott vagy fütyörészett.

БУЧНО БОГОТРАЖЕЊЕ

Ни име ти не разумем, Боже,
А имам два јадна, велика ока
Њима гледам толико лудака,
Од глупости и будалаштина,
У тешком свом јаду и страху,
Призивам тебе, мој Господе.

Искушао сам ја многе бајке,
Авај, ни једне ми више не оста:
У срцу мом, у венама мојим,
Велика, громогласна бука
Тебе тражи, тебе призива,
Све је то твоје, мој Господе.

AZ ISTEN-KERESŐ LÁRMA

Neved sem értem, Istenem,
De van két árva, nagy szemem
S annyi bolondot látok,
Hogy e sok bolondságból
Nagy ijedelmemben,
Uram, hozzád kiáltok.

Próbáltam sokféle mesét,
De, hajh, egyik se volt elég:
Szivemben, idegimben
Kiabáló, nagy lárma
Téged keres, fölség,
Isten, a tied minden.

ЗА МАЛО ДОБРОТЕ

Ако у мени још има Доброте,
Молим ти се уз туге малене,
Спаси је из мене, мој Господе.

Пристигох са много добре воље,
А појас невиности моје душе
Твој свет ми растрже, Боже.

Некад бејаш део твоје радости,
Не остављај ме ружној пропасти,
Да ме сатру понижења.

Протиче ми Време, окајаћу Грехе,
Али пре него што пођем, Господе,
Остави у мени бар мало Доброте.

EGY KEVÉSNYI JÓSÁGÉRT

Ha van még Jó bennem, óh, uram,
Kérlek és nem is szomoruan,
Óh, mentsd meg belőlem.

Hiszen annyi jószággal jövök,
Ám lelkemnek szemérem-övét
Letépte világod.

Valamikor voltam örömöd,
Ne hagyj itt ocsmány, bús végek között,
Nagy gyalázatomban.

Most, hogy Bűn és Idő elszaladt:
Úgy menjek el, mint kiben maradt
Egy kevésnyi Jóság.

ПУТ У ПРОЛЕЋЕ

(Живим ли ја? – да ли сам живео?)
Ево пролећа, ја крећем на пут,
Бујице сад руше све насипе,
Ајде, припремите ми кофере.
Ја сам слободан, ја сам жедан
Крените и ви, блистави возови,
Пиштите јаче од писка Живота,
Са брзим, финим вагонима,
Што из зиме измаме пролеће.
И у Риму се припрема сада,
Јахту своју креће господин,
И код Кука се јавља, јадан.
(Живим ли ја? – да ли сам живео?)

Већ унапред зује Алелује
„Христос воскрес” – брује,
Драге влаге и расположења
Грабе снагом новог клијања,
Море је лепо, сањиво, мирно.
Покреће се Живот свуда,
И тајне, зачаране виолине
Свирају свакојакe песме
И шаљиво вијоре сонате
Међу поскочицама и песмама.
Бечки валцер и песма гондола,
Црначки там-там и шансона,
Коло и чардаш грле се сада
У светој граји других песама.
У зими се зауставила Зима.
(Живим ли ја? – да ли сам живео?)

Доселила нам се јапанска башта
И нове мирисе доносе мириси,
Од пролећног је лахора збуњена
И Ница у љубичицама и песмама,
Сва у љубичицама и песмама.
Бела су села на мађарској равни,
И живаљ што у пољима ради,
Све мори слатка жеђ живота,
Жељно у песму све нагања
И спрема се свако за нешто ново,
Витешки, спаситељски, страсно.
Кад је невоља Сунце би помогло,
Добра реч, лепа вера, воља јака,
И наш стари саборац, Нада.
И скитају предивне даме,
Ајде, припремите ми кофере,
Ево пролећа, крећем на пут.
(Живим ли ја? – да ли сам живео?)

(1917)

KÉSZÜLÉS TAVASZI UTAZÁSRA

(Élek-e én? – éltem-e én?)
Tavasz jön, nagy útra kelek,
Most minden ár elsöpri gátját,
Készítsétek az úti ládát.
Szabad vagyok, szomjas vagyok
S most indultok ti is ragyogva,
Az Élet füttyét túl-zajongva,
Gyors, finom, szobás vonatok,
Télből Tavaszba ébresztők, tik.
Rómába is most készülődik,
Yachtját fütteti a nagyúr
S Cook-nál jegyeztet a szegény.
(Élek-e én? – éltem-e én?)

A Halleluják már előre
„Föltámadt Jézus”-t berzenkednek,
Drága nedvek és drága kedvek
Kapnak csiráztató erőre
S a Tenger álmos, szép, nyugodt.
Az Élet indul mindenütt
És titkos, bűvös hegedük
Mindenféle nótákat pengnek
S a szonáták tréfásan lengnek
Hopszaszák és nóták között.
Bécsi valcer, gondola-dal,
Nigger tánc és francia dalka,
Kóló, csárdás ölelkezik
S minden más ének szent zsvajba
A Tél megmaradott telén.
(Élek-e én? – éltem-e én?)

Egy japán kert költözött hozzánk
S az illatot illatok hozzák.
Tavaszi széltől megzavarva
Ibolyás, nótás Nizza is,
De ibolyás s nótás nagyon
Magyar síkok sok fehér falva,
Népük künn sűrög a mezőn.
S az Élet édes szomjusága
Tikkaszt, kerget dalokba vágyva
És mindenki újakra készül
Mámoros, megváltó vitézül.
S ha van baj is, segít a Nap,
Jó szó, szép hit, szánt akarat
S régi bajtársunk, a Remény.
Csatangolnak gyönyörű dámák,
Készítsétek az úti ládát,
Tavasz jön, nagy útra kelek.
(Élek-e én? – éltem-e én?)

(1917)

У ПРОЛЕЋНОМ ВИХОРУ

Веје ми латице у лице
Са расцвалих мајских грана
Ова топла, пролећна олуја.
Лако је заводљивој грани,
Лако је и цвету на грани.

Они ту остају довека,
Овде је њина домовина,
Цветаће у пролећа нова.
За мене ту пролећа нема,
Истргох се из самог корена.

Стојим сред пролећног вихора,
Као велики знак питања:
Куда ме то носе ветрови,
Ова топла, плаха бехарања,
Моја тужна, тешка одрицања?

A TAVASZI VIHARBAN

Bepaskol a szemembe
Májusi fa-virágot
Ez a tavaszi vihar.
Könnyű a kacér ágnak,
Könnyű a fa-virágnak.

Ők mégis itt maradnak,
Nekik itt a hazájuk
S nyílnak az új tavaszon.
Nekem tavasz nem zsendül:
Elmentem gyökerestül.

A tavaszi viharban
Állok, mint nagy kérdőjel:
Vajjon merre-merre vet
Ez a szél s virág-ontás,
Ez a nagy, bús lemondás?

ПОСЛЕ МАЈСКОГ ПЉУСКА

У даљини Храстов вис у магли,
Пара над долом, излио се Ер,
Одједном у мом уморном телу,
У пољу, од пљуска полеглом,
Пурпурне песме пале моју крв,
Пурпурне песме пале моју крв.

Травка к'о да пуцкета у расту,
Ори се светлост, сунце плану,
Шикну крошња, рашће буја,
Заплеше Земља, Небо ледуја,
Љуби се све под сјајним Небом,
Љуби се све под сјаним Небом.

Засењене моје градске очи
Склапам пред тим пољупцима
Дрхтећи и плахо и немирно
Тихо призивам Свевишњега:
„Благослови то поље љубави,
Благослови ми поља љубави.”

Тамо и ту група једрих жена
Копа, земља ће живот да рађа.
(О, живети је ипак прелепо)
Оне су снажне, младе су оне,
А ноге им до колена голе,
А ноге им до колена голе.

MÁJUSI ZÁPOR UTÁN

Nagymessziről ködölt a Bükk,
Gőzölt a sík, áradt az Ér
S fáradt testemben hirtelen,
Ott, a záporverte mezőn,
Piros dalra gyujtott a vér,
Piros dalra gyujtott a vér.

Szinte sercent, hogy nőtt a fű,
Zengett a fény, tüzelt a Nap,
Szökkent a lomb, virult a Föld,
Táncolt a Föld, táncolt az Ég
S csókolt minden az Ég alatt
S csókolt minden az Ég alatt.

Káprázó, városi szemem
Behúnyom ennyi csók előtt
Rebegőn és nyugtalanul
És halkán kérem az Urat:
„Áldd meg ezt a csókos mezőt,
Áldd meg ezt a csókos mezőt.”

Itt is, ott is asszony-csapat
Kapál, hol majd élet terem.
(Óh, mégis-mégis élni jó.)
Erősek és fiatalok
S a lábuk térdig meztelen
S a lábuk térdig meztelen.

ВИДЕО САМ ЈЕДАН АУТО

Немам свој град, ни добри дом,
А крај мене пројури жена,
Риђокоса, чипкаста, танка,
Кроз пролећну ноћ у ауту свом.

Не знам ко је, ал' ме погледала,
Не знам ко је, само ме гледала,
Велове њене жудња ми покида,
Заводила ме гола, блистава.

Неће стати, нити ће икада,
Носи је ауто, хитар, без обзира,
А само једном сретнеш некога,
Ко би да ти сасвим припада.

У тој ноћи наша би некога,
Коме би можда била домовина,
А она јури све даље у таму:
Да ли ћемо се срести икада?

TALÁLKOZÁS EGY GÉPKOCSIVAL

Nincs városom, nincs jó hajlékom
S mellettem suhant el gépkocsin
Egy vörös asszony, csipkés, vékony,
Tavaszi éjszakán.

Nem tudom, ki volt, de megnézett
S vágyam leszedte dús fátyolát
És már mint meztelen igézet
Ragyogott és szaladt.

Sohase fog most már megállni,
Gépkocsija rohanva viszi,
Mert csak egyszer lehet találni
Illendő valakit.

Ő valakit talált az éjben,
Ki általa lelt volna hazát
S ő most szalad tovább sötétben:
Mikor találkozunk?

■■■

■■■

■

САМО ДА ТЕ ГЛЕДАМ

Скини са хаљине брош горди,
Своје тело једро ми расплети,
Као на сликама голи анђели.

Скини брош са хаљине горди,
Хладна, храбра и слободна
Чекај, а не питај ко сам ја.

Скини горди брош са хаљине,
Склопљених очију опружи се,
Као на одру цветне младице.

Скини са хаљине горди брош,
Очи пламте само да те виде,
Али пољубити не смем те још.

Скини горди брош са хаљине,
Клекнућу на твоје тепихе меке
И благословићу трене расплетене.

CSAK LÁTNI AKARLAK

Vedd le ruhádról a büszke csatot,
Bontsd ki a szépséged vidáman,
Mint ó képeken meztelen angyalok.

Vedd le ruhádról a büszke csatot,
Várj hidegen, szabadon, hősként,
Még azt se kérdezd meg majd, hogy ki vagyok.

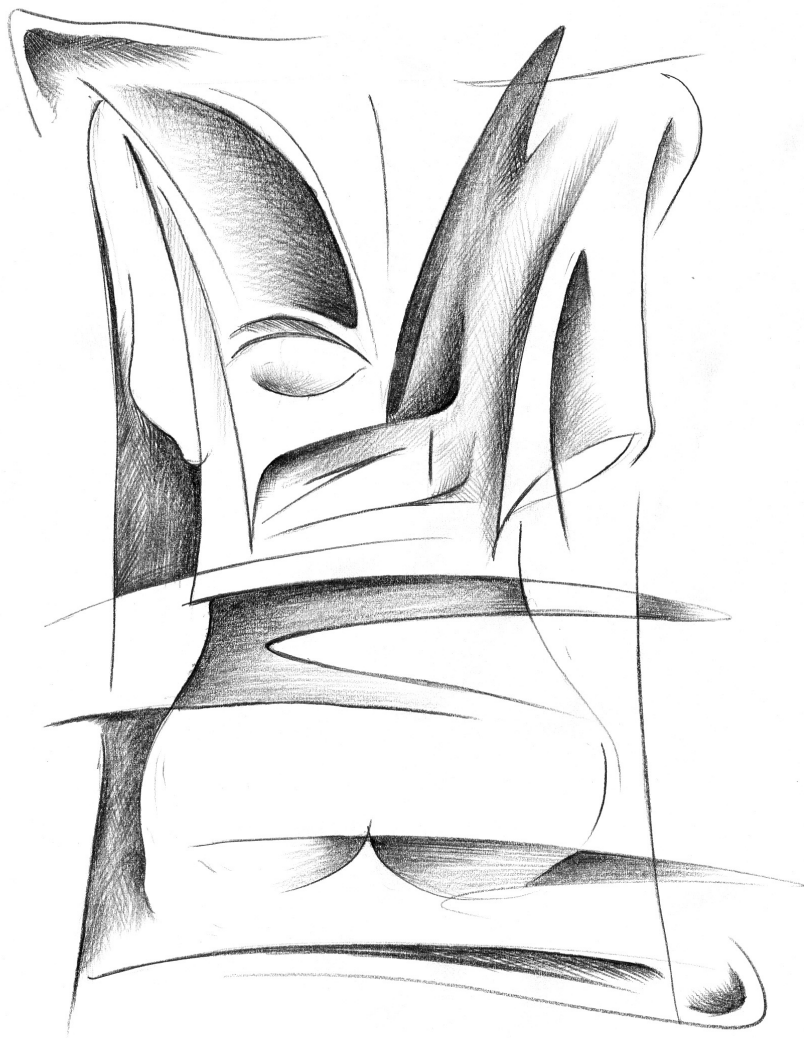
Vedd le ruhádról a büszke csatot,
Hunyt szemekkel feküdj előttem,
Miként egy vadvirágos, szúzi halott.

Vedd le ruhádról a büszke csatot,
Égnek szemeim téged látni,
Akit én megcsókolni nem akarok.

Vedd le ruhádról a büszke csatot
S én leborulok szőnyegedre
S megáldom a legdúsabb pillanatot.

■■■

■■■

■

ТИХИ, ТУЖНИ БЕГ

Тише, севернице,
Песме луталице,
Варљиве, напрасне
Песме бескућнице,
Лахор-вихорови.
Тек је месец јун,
А ја већ тужан,
Без речи и збогом,
Враћам се однекуд.
У топлој, летњој
Тихој заветрини
Ступио сам некуд
И срцем и ногом,
А враћам се немо
Тихим ходом.
Тише, севернице,
Песме луталице,
Варљиве, напрасне
Песме бескућнице,
Лахор-вихорови.

HALK, BÁNATOS SZÖKÉS

Halkabban daloljatok,
Északi, vándor dalok,
Hirtelen, kósza dalok,
Szél-viharok.
Ma június van
S kissé búsan
Jöttem el valahonnan.
Jóéjszakát se mondtam.
Meleg, vihartalan
Nyárban
Tettem be oda a szívem
S a lábam
S szeretném kivonni őket,
E hamar lépegetőket.
Halkabban daloljatok,
Északi, vándor dalok,
Hirtelen, kósza dalok,
Szél-viharok.

ТУЖНО ПОЉЕ ЉУБИЧИЦА

Не погоди те, о силно осећам,
Гром једне једине залутале речи,
Тугујем под ледом што шиба са неба,
А само та једна реч те промашила,
Коју нико други не сме да промуца,
Жено моја, моје поље љубичица.

Не можеш спасити ни име своје
Од олујног летњег пљуска мојих речи,
Тих муња далских што небо шарају,
Које зебу да се у једну реч збију,
Громогласним блеском пред тобом севну.

Само та једна једина муња је грех,
Све и ништа, ништавило што руши све:
Плашим се да ли ћеш икада сазнати
Како могу једини и добар бити,
Далеко иза лета и летњег леда,
Авај, та једна реч те је промашила,
Жено моја, тужно поље љубичица.

ÉN BÚS IBOLYA-VETÉSEM

Tévedt, egyetlen szónak villáma
Nem csapott rád, óh, nagyon érzem
S itt búsulok a jégverésen,
Holott csak egy szó nem talált meg,
Én asszonyom, ibolya-vetésem,
Egy szó, kit más nem mondhat senki.

Pedig a neved sem menthetted ki
Szavaim nyári viharából
S messzi villámokként cikkáztak
Mégis a szavaim és fáztak
Egy szóba állni s csapni elébed.

Ez az egyetlen villám a vétek,
Minden és minden-rontó semmi:
Féltem, hogy valaha is tudjad,
Milyen egy és jó tudnék lenni
Túl a nyáron és jégverésen
S jaj, ez az egy szó nem csapott le,
Én asszonyom, bús ibolya-vetésem.

У ЗАГРЉАЈ МИ СЕ СВИЈАШ

Пружам своју јадну руку
На сто миља. Шест је година
Како се око тебе свила,
Умро бих ако те сада
Не би дохватила.

Опет ме гоне и туку,
Опет сам нико и ништа,
Опет ме води за руку,
Опет ме зови, пожели,
Љубављу од других отми.

Моје руке нису за друге,
Да ме ставе и на муке,
Ја ћу да их благословим,
Јер тако ћеш, жено моја,
Брже стићи да те грлим.

ÍGY SZALADSZ KARJAIMBA

Két szegény karomat kinyujtom
Száz mértföldre. Hat éve
Már, hogy először elért
S meghalnék, ha most,
Először, el nem érne.

Megint megverték, kirudaltak,
Megint nem vagyok senki,
Megint fogd meg a kezem,
Hívj, akarj megint
Másoktól elszeretni.

Karjaimhoz nincs joga másnak,
Űzhetnek bajba, kínba
S áldottak, kik ezt teszik,
Mert te, asszonyom,
Így szaladsz karjaimba.

ХВАЛА ТИ, ХВАЛА, ХВАЛА ТИ

Слушам шуштање сунчевог сјаја,
На уснама мио укус твог имена,
Свете грмљавине виде очи моје,
О Боже, о Боже, о Боже.
Узбуркана душа јуче је признала:
У свему ти си ми била све,
У срећним њушкањима,
Нежним миловањима,
Оштрим, тужним погледима.
Хвала ти што си била са мном
Кад сам живот пуни осетио,
Кад рушени су и дизани олтари,
Хвала ти за меке постеље,
Хвала ти за прво велико плакање,
Хвала ти за мајку сломљена срца,
Хвала за године младости и греха,
Хвала за сумње, вере и невере,
Хвала за пољупце и болести,
Што дужан не остадох ником
До ли само теби, једино теби.
Слушам шуштање сунчевог сјаја,
На уснама мио укус твог имена,
Свете грмљавине виде очи моје,
О Боже, о Боже, о Боже.
Лакше ми души од те исповести,
Била си живот, туга, љубав, радости,
Што ћеш ми и смрт бити, хвала ти.

KÖSZÖNÖM, KÖSZÖNÖM, KÖSZÖNÖM

Napsugarak zúgása, amit hallok,
Számban nevednek jó íze van,
Szent mennydörgést néz a két szemem,
Istenem, istenem, istenem,
Zavart lelkem tegnap mindent bevallott:
Te voltál mindig mindenben minden,
Boldog szimatolásaimban,
Gyöngéd simogatásaimban
S éles, szomorú nézéseimben.
Ma köszönöm, hogy te voltál ott,
Hol éreztem az életemet
S hol dőltek, épültek az oltárok.
Köszönöm az érterem vetett ágyat,
Köszönöm neked az első sírást,
Köszönöm tört szivü édesanyámat,
Fiatalságomat és bűneimet,
Köszönöm a kétséget, a hitet,
A csókot és a betegséget.
Köszönöm, hogy nem tartozok senkinek
Másnak, csupán néked, mindenért néked.
Napsugarak zúgása, amit hallok,
Számban nevednek jó íze van,
Szent mennydörgést néz a két szemem,
Istenem, istenem, istenem,
Könnyebb a lelkem, hogy most látván vallott,
Hogy te voltál élet, bú, csók, öröm
S hogy te leszel a halál, köszönöm.

ИСПОВЕСТ О ЉУБАВИ

Ни иза седам гора
Не нађох јој пара,
Звонки, леп и болан,
Смех јој одзвања.
То баш волим.

Волим што се крије
У сенци мога бића,
Волим јој доброту,
Волим посрнућа.
То баш волим.

Себе волим узвишеног
У том чудном браку,
У неком другом
Сигурност сјајну.
То баш волим.

VALLOMÁS A SZERELEMRŐL

Hetedhét országban
Nem találtam mását,
Szeretem szép, beteg,
Csengő kacagását,
De nagyon szeretem.

Szeretem, hogy elbujt
Erős, nagy voltomban,
Szeretem hibáit
Jóságánál jobban,
De nagyon szeretem.

Szeretem fölséges
Voltomat e nászban
S fényes biztonságom
Valakiben, másban,
De nagyon szeretem.

ОКОВИ СТРПЉЕЊА

Поручујем:
Назуј зарђале
Окове стрпљења,
Ако су лабави, чекај,
Притегнућу их.
Оков си ми била,
Оков сам ти био,
Оков је наш живот
Читав саставио.
Наша љубав и Сунце наше,
Верности и преваре,
Љубљења, плами, тиховања,
Лажна заклињања,
Добри су окови били,
Честито нам служили,
Заувек зар би били робови
Да није ропства и окова.
Назуј, дакле, последње,
Заљубљене
Окове стрпљења
И чекај да их што пре
Свом снагом притегнем.
Ишчекуј, прижељкуј
Ропство последње,
Врхунац живота, радости:
Стрпљење,
Само то тражим,
Поручујем.

A TÜRELEM BILINCSE

Üzenem:
Vedd magadra a türelemnek
Rozsdás bilincjét
S ha talán rossz a zár,
Várj, míg megigazíthatom.
Bilincsem voltál,
Bilincsed voltam,
Bilincs volt egész életünk,
Szerelmünk és Napunk,
Kikapóságunk és hűségünk,
Csókunk, elernyedésünk, lángunk,
Téves, sok esküvésünk,
De jó bilincs volt,
Derék béklyó
S rabok voltunk volna mindéig,
Ha nincs rabság és nincs bilincs.
Vedd hát az utolsót,
A legszerelmesebbet,
A türelem bilincjét
S várd, hogy mihamar
Kegyetlenül lezárom.
De várd,
De akard a végső rabságot,
Minden élet s öröm tetejét:
A türelmet,
Akarom,
Üzenem.

БРАК ЈАСТРЕБА У ШЕВАРУ

Крећемо пут Јесени, летећи,
Вијамо се, плачни, крештећи,
Два јастреба клонулих крила.

Лето има нових грабљиваца,
Лепећу млада јастреб-крила,
Небом се бије бој пољубаца.

Летимо из Лета, прогоњени,
Застајемо негде, у Јесени,
Накострешени, заљубљени.

Брачни загрљај, наш последњи:
Кљујемо месо једно другом
И падамо у шевар јесењи.

HÉJA-NÁSZ AZ AVARON

Útra kelünk. Megyünk az Őszbe,
Vijjogva, sírva, kergetőzve,
Két lankadt szárnyú héja-madár.

Új rablói vannak a Nyárnak,
Csattognak az új héja-szárnyak,
Dúlnak a csókos ütközetek.

Szállunk a Nyárból, űzve szállunk,
Valahol az Őszben megállunk,
Fölborzolt tollal, szerelmesen.

Ez az utolsó nászunk nekünk:
Egymás husába beletépünk
S lehullunk az őszi avaron.

ОПРОШТАЈНА, ЛЕПА ПОРУКА

Здружићу сто пута ломљену магију:
Иди, понављам још једном реч последњу,
Ако мислиш да желим ти на пут стати,
Ако мислиш да треба још се опраштати,
Стопута везен, бацам ти пред ноге
Отмен, господски плашт свог заборава.
Огрни га, биће још хладнијих дана,
Огрни га, јер жалим јад љубавника,
Сва срамна и неравна наша трвења,
Понижења твоја и још много тога,
За тебе још имам само сажаљења.

Одавно и тајно већ је било тако:
Да улепшаш судбу често ти се дало
Кроз обмане, милоште, лепоте лепе,
Узавреле псалме за Леду слате.
Добијао нисам, не могах узети:
Давао сам само лепу лажну веру
У многе пољупце, другима дељене,
У љубави, са другима вољене.
Хвала ти, ипак, за твоје грђење,
Хвала ти, ипак, за минуле Леде.
Може ли мушкарац захвалити лепше
Кад стару, досадну љубав прегази.

Одавно за тобом ја више не трагам,
У песковитом јуче, у мутном данас,
Одавно већ сам испратио тебе
До твог путељка робиње жене.
Одавно тражим само оне лепоте
Што су у теби преостале од мене
У чаробном мом стиху, у посветама
Које те теше заљубљену, напуштену,

Које те сете да те је било крај мене,
Да нисам могао ја присвојити све,
Нешто сам украса окачио и на те.

Хтео сам да видим, незасит и велик,
Твој лепи пад низ груди ми поносне,
А не мале пакости женке повређене
Што мужјака љуто вреба из заседе,
Ругање то јадно, твоје само-ругање.
Красе те још моји раскошни трагови,
Верујеш још да си припадала мени,
Твоја пролазност да се не примети,
И љубав сам увек пружао ти тако
Да у њој нађеш бар радости мало.
Пре мене била си мали знак питања,
Уз мене си све до одговора расла.

Да ли ћеш исклизнути из мог света,
К'о суви цветак из старог молитвеника?
Зар теглићеш нимб док се не похаба?
Тај купљени, тирански, тужни јарам
На достојној жени једном да засја
У одама себи и молитвама мојим?
Преклињем судбу да ти не сплете путе
Са звезданим путем моје судбе лепе.
Не марим да те сатре плима ил' плам,
кроз мене постојиш, јер ја те угледах,
Одавно те нема, јер ја те не гледам.

ELBOCSÁTÓ, SZÉP ÜZENET

Törjön százegyszer százszor-tört varázs:
Hát elbocsátlak még egyszer, utólszor,
Ha hitted, hogy még mindig tartalak
S hitted, hogy kell még elbocsáttatás.
Százszor-sujtottan dobom, ím, feléd
Feledésemnek gazdag úr-palástját.
Vedd magadra, mert lesz még hidegebb is,
Vedd magadra, mert sajnálom magunkat,
Egyenlőtlen harc nagy szégyeniért,
Alázásodért, nem tudom, miért,
Szóval már téged, csak téged sajnállak.

Milyen régen és titkosan így volt már:
Sorsod szépíteni hányszor adatott
Ámító kegyből, szépek szépiért
Forrott és küldött, ékes Léda-zsoltár.
Sohase kaptam, el hát sohse vettem:
Átadtam néked szépen ál-hitét
Csókoknak, kik mással csattantanak
S szerelmeket, kiket mással szerettem:
És köszönök ma annyi ölelést,
Ám köszönök mégis annyi volt-Lédát,
Amennyit férfi megköszönni tud,
Mikor egy unott, régi csókon lép át.

És milyen régen nem kutattalak
Fövényes multban, zavaros jelenben
S már jövőd kicsiny s asszonyos rab-útján
Milyen régen elbúcsúztattalak.
Milyen régen csupán azt keresem,
Hogy szép énemből valamid maradjon,
Én csodás, verses rádfogásaimból
S biztasd magad árván, szerelmesen,

Hogy te is voltál, nemcsak az, aki
Nem bírt magának mindent vallani
S ráaggatott diszeiből egy nőre.

Büszke mellemről, ki nagy, telhetetlen,
Akartam látni szép hullásodat
S nem elhagyott néember kis bosszuját,
Ki áll dühödten bosszu-hímmel lesben.
Nem kevés, szegény magad csúfolását,
Hisz rajtad van krőzusságom nyoma
S hozzám tartozni lehetett hited,
Kinek mulását nem szabad, hogy lássák,
Kinek én úgy adtam az ölelést,
Hogy neki is öröme teljék benne,
Ki előttem kis kérdőjel vala
S csak a jöttömmel lett beteljesedve.

Lezörögsz-e, mint rég-hervadt virág
Rég-pihenő imakönyvből kihullva,
Vagy futkározva rongyig-cipeled
Vett nimbuszod, e zsarnok, bús igát
S, mely végre méltó nőjéért rebeg,
Magamimádó önmagam imáját?
Kérem a Sorsot, sorsod kérje meg,
Csillag-sorsomba ne véljen fonódni
S mindegy, mi nyel el, ár avagy salak:
Általam vagy, mert meg én láttalak
S régen nem vagy, mert már régen nem látlak.

КРАЈ КОЛЕВКЕ МОГА СИНА

У хладу луга позног летњег дана
Спавај чедо, отац те успављује,
Плаче и њише колевку од сања,
Мили сине.

Мазим твоје телашце од облака,
Присећам се многих пољубаца
Из којих те љубав није призвала,
Мили сине.

Од магле си, ниси никад постојао,
Колико то боли твога јадног оца,
Као да је близу самртног ропца,
Мили сине.

Раздире ме чежња за зачећем,
Призивам те у сваком пољупцу.
Уснуо, привиј се болесном оцу,
Мили сине.

Крај је лета, живота без порода:
Да ли си хтео да видиш некада
Оца свога, тужног недохода,
Мили сине.

На летњем сунцу смрт вреба,
Као да ме њише твоја колевка,
Милујем мајушно лице од снова,
Мили сине.

A FIAM BÖLCSŐJÉNÉL

Hús lugasban, vén, nyári napon,
Aludj, mikor az apád altat,
Kicsi fiam:
Felleg-bölcsőd sírva ringatom.

Álom-testecskédet legyezem,
Csókokra emlékszem, melyekből,
Kicsi fiam,
Nem hívott elő a szerelem.

Hogy ködből vagy és sohse valál,
Sohse fájt így szegény apádnak,
Kicsi fiam,
Közel lehet hozzá a Halál.

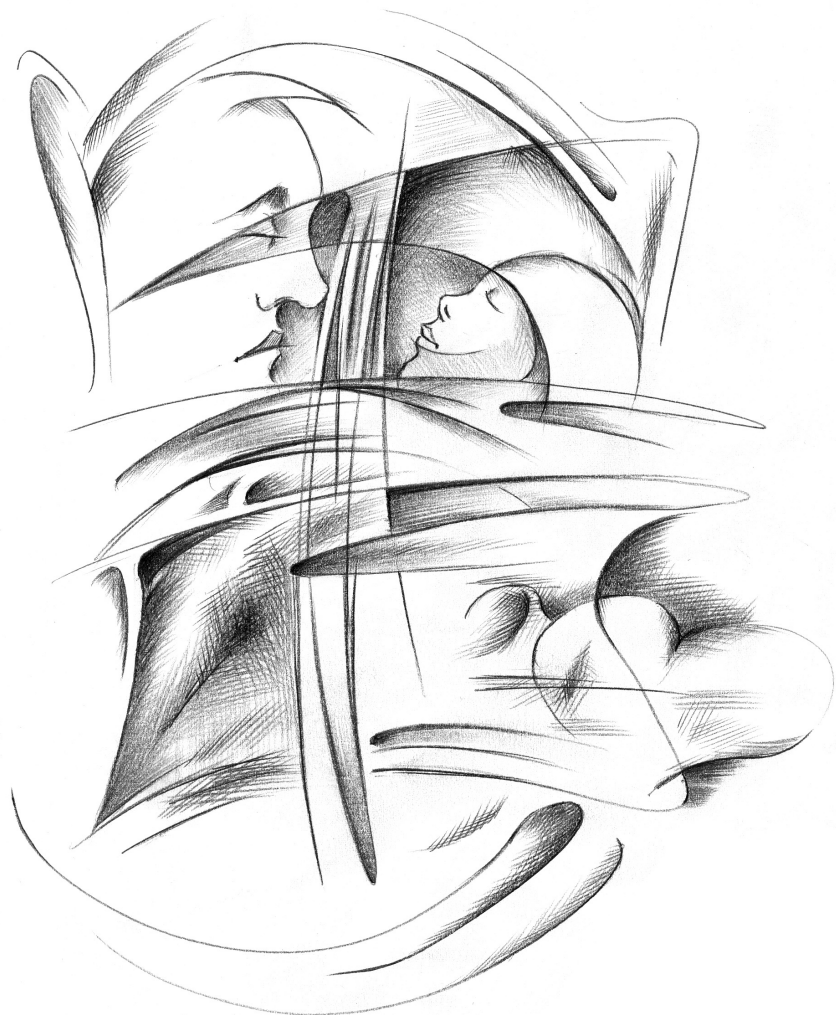
Édes magzat-vágyak teltenek,
Csak téged kíván már a csókom,
Kicsi fiam,
Aludj, aludj, vén apád beteg.

Vén nyár, vén sors, magtalan apa:
Akartad-e valaha látni,
Kicsi fiam,
Kóbor, bús apádat valaha?

Halál leseng e nyári napon,
Míntha én feküdnék bölcsődben,
Kicsi fiam,
S álom-arcocskád cirógatom.

ИЗГУБЉЕНЕ ПОРОДИЦЕ

Тужбалица мојој старој, доброј мајци

Хладан је јастук, јорган мудрости
Зимогрожљив повлачим до срца:
Замешће ме дани без порода,
Сто очева, синова у овој самоћи.

Избледела стара пријатељства,
Оседеле лепе црнокосе жене,
Оне су ме колико јуче миловале,
Њих сам и ја некад миловао.

Син или отац љубави, усамљено
Моје срце сто је бучних породица,
Не тепају ми, тепати им не знам,
Прелећу ме јалови бракови.

А знао сам очински да штитим,
Детиње, нежно привити се у крило,
Уплашене очи знао сам да љубим,
Уз љубљење нежно очи да склопим.

Тако тече мој чудан живот брачни.
О, зависност сина, очева ведрa брига:
Многима сином већ не могу бити,
А нећу имати ни свог правог порода.

Млада девојка не љуби мајчински,
Ни храбри пријатељ не тражи утеху:
Изгубљене породице у мом су срцу,
Пепео мог огњишта ветрови размећу.

AZ ELVESZETT CSALÁDOK

Édes, jó anyámnak – panaszkodón

Vánkosom hűl s a szivemig rántom
Fázósan a bölcsesség-takarót:
Be családtalan holnapok futnak rám,
Száz apa s fiú ki egymaga vót.

Színhagyott a multi barátság,
Meggzőkültek a szép, fekete nők:
Hogy simogattak még tegnap is engem
S én hogy simogattam tegnapelőtt.

Fia vagy apja a szeretetnek,
Egymaga szívem, száz heves család,
Nem becéznek és becézni már nem tudsz
S fattyui nászok szöknek rajtad át.

Hogy tudtam óvni boldog atyásan
S ölekbe simulni gyermekesen,
Ijedt szemeket hogy tudtam csókolni
S csókra, ha rebbent, hogy híjt a szemem.

Furcsa családi életem így fut,
Óh, fiui függés s víg apa-kín:
Fiuk már keveseknek tudok lenni
S már nincsenek esküs, jó fiaim.

Friss lány nem csókol többé anyásan,
Bátor barát se nekem sír, ha fél:
Szivemben az elveszett, szép családok
Tűzhelyeiről pernyét ver a szél.

КОЊ МЕ ПИТА

Е. Нађу: Мађарском парламенту

Нико не поткива мога коња,
Нико ме не воли, баш срећа је,
Спотичем се по џомбастом путу
Куда идем, не знам баш најбоље.

Ја каскам, други већ у галопу,
Мисао озари мога коња,
Окрене ми своју лепу главу:
Шта ће од овога бити, господару?

A LÓ KÉRDEZ

Nagy Endrének: a magyar Parlamentnek

Lovamra patkót senki nem veret,
Be szerencse, hogy senki sem szeret:
Kocogok, lógok követlen uton
S hogy merre megyek, nem nagyon tudom.

S a rossz uton, mert minden ellovan,
Felüti néha fejét a lovam
És megkérdi, míg szép feje kigyúl:
Hát mi lesz ebből, tekintetes úr?

КУКАВНИ ДИЈАК БАРЛА

Није Барла дијак био неки јунак
Грколики, мали, мој дроњави предак.
Далеко заоста иза Техетема,
Освајачког вође мађарског племена.

Војска је прешла већ превоје Месеша,
Уз лелек и клетву попаљених села,
И нико се не сети усред тог метежа
Мог малог Барле, питомог дијака.

Он оста међу разореним селима,
На згаришту никла цветна колиба,
Крваво се жбуње зазеленило,
Рањени предео широко прекрило.

Топотом је хрлила херојска војска,
Под њом су дрхтала ердељска брда,
А Барла оста, оре, сања, урезује слова
Уз девојче једно словенскога рода.

GYÁVA BARLA DIÁK

Hadverő nem volt Barla diák,
Én jámbor, görögös, kopottas őszám.
Elmaradt Töhötöm seregétől
Ama véres őszön.

Áthágta a Meszest a sereg,
Üszkös falvak küldtek utána átkot
S nem kereste a seregben senki
Kis Barla diákokot.

Ő ott maradt a dúlt falvak között.
Virágos kunyhó épült a romokra
S kizöldült a megsebzett vidéknek
Minden véres bokra.

Zúgva nyargalt a hősi sereg
A reszkető, bérces Erdélyen által.
Barla maradt, rótt, szántott, álmodott
Egy kis szláv leánnyal.

УНУК ВЕЗИРА ОНДА

На великом пиру, по крви и вину,
Призивам душе древних предака:
И гле, дивљег ми Онда везира.

Он обесно јаше козачког ата,
Из отетог седла охоло хара,
Гледам га, а трнем од страха.

Узалуд хоћу да га волим,
Ништа ме не везује с њим,
Друге су ми очи, кичма, ум.

Други је мој коњ и крв и сан,
Ја потомак, а он ми је стран,
Тај древни предак, мој род, мој краљ.

Закрпа ове туге под небом
Није пришивена више ником
Сем Мађару што надрасте свој род.

OND VEZÉR UNOKÁJA

Egy nagy tivornyán borral, vérrel
Idéztem a halottakat
S találkoztam vad Ond vezérrrel.

Nyeregben ült kozák ló hátán,
Rabolt ló hátán dölyfösen
S én elhültem ős színe láttán.

Hiába akarnám, szeretném,
Nincsen hozzá semmi közöm,
Más a szemem, gerincem, eszmém.

Más a lovam, a vérem, álmom,
Tőle jövök és idegen
Az én ősöm, fajtám, királyom.

Ilyen bánat-folt nincs fölvarrva
E kerek földön senkire,
Csak fajából kinőtt magyarra.

НЕШТО СЕ ЈОШ СПРЕМА

Срце је моје рушни тужни млин,
Чекам поздера страшну судбину:
Одједном пристиже неки мир.

Кажем овако: сад могу поћи,
Нема ничег новог, доброг, злог,
И жрвањ-жеља допре до срца.

Живот ми је дао већ довољно
Омаме, чуда и јада,
ипак, нешто ми спрема још.

VALAMI MÉG KÉSZÜL

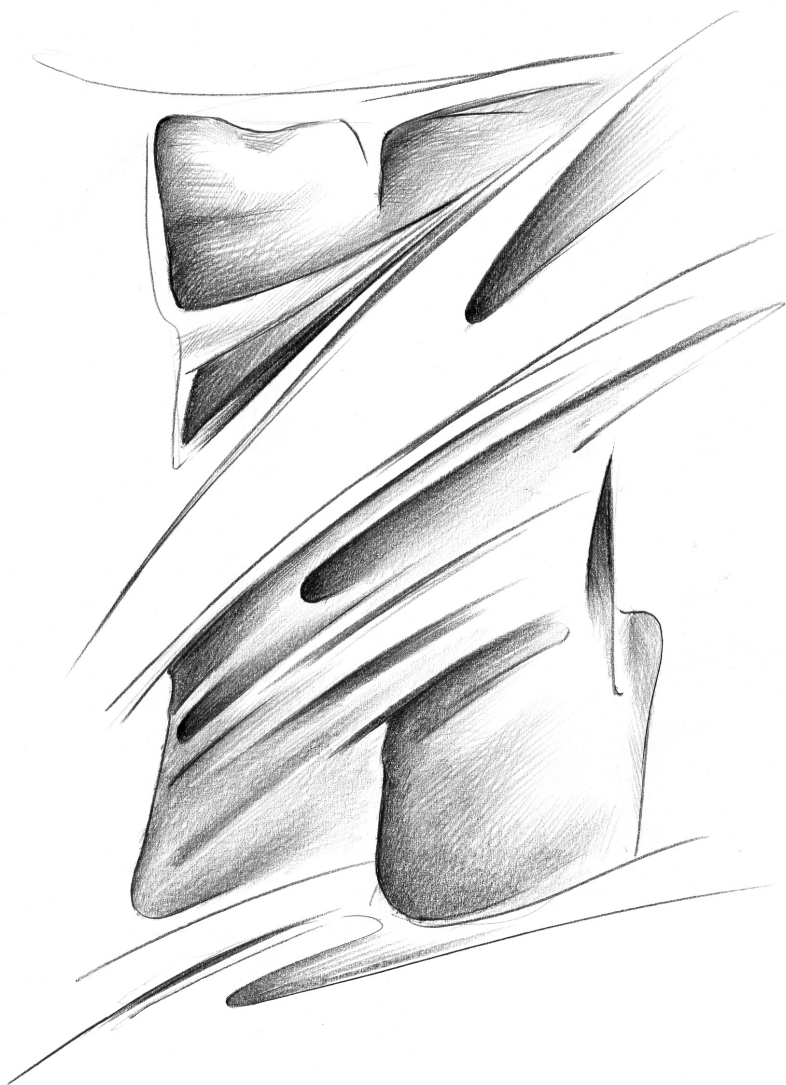
Ha szívem bomlott, bús malom
S várok rémes pozdorja-sorsra:
Jön hirtelen egy nyugalom.

Ha így szólok: már mehetek,
Nem jöhet már új, sem jó, sem rossz,
Ütő vágy éri szívemet.

Az élet már adott sokat,
Bódítót, furcsát és keserverst,
De még valamit tartogat.

■■■

■■■

■

НЕКО ЗА МНОМ ВИЧЕ

Брда, потоци, реке и шине,
Чудни нови народи и дани,
Ала трчим, ал' се журим,
Ал' се журим, ала трчим.

Са планине Сунце мотрим,
Сутра Месец с новог пута,
Не знам шта ћу прекосутра
Задихано посматрати.

Захуктали леџи свете,
Нахрани ми очи моје,
Загуши ми уши моје,
Да не чујем ко ме зове.

VALAKI UTÁNAM KIÁLT

Bércek, tavak, folyók, sinek,
Bámész, új népek, új napok,
Be sietek, be rohanok,
Be szaladok, be sietek.

Napot lesek ma hegytetőn,
Holnap Holdat egy új uton,
Holnapután már nem tudom,
Mire figyelek lihegőn.

Panorámás, lázas világ,
Lakasd jól a szemeimet,
Fogd be jól a füleimet:
Valaki utánam kiált.

НАД ВИНОГОРЈЕМ МИНУЛИХ ЛЕТА

Пир пирујем над виногорјем
Минулих лета, песма бербе
Весело шикља из мог грла.

Бије ме густа оловна киша,
Клонулој глави плетем венац
Риђе-плавог лозовог лишћа.

Гледам чокоће растрзано,
Из крчага пијуцкам вина,
Крећем, дрско, ка висовима,

Можда ћу застати на врху,
Разбићу свој крчаг о стену,
И рећи веселу лаку ноћ свему.

ELILLANT ÉVEK SZŐLŐHEGYÉN

Tort ülök az elillant évek
Szőlőhegyén s vidáman buggyan
Torkomon a szüreti ének.

Ónos, csapó esőben ázom
S vörös-kék szőlőlevelekkel
Hajló fejem megkoronázom.

Nézem a tépett venyigéket,
Hajtogatom részeg korsómat
S lassan, göggel magasra lépek.

A csúcson majd talán megállok,
Földhöz vágom a boros-korsót
S vidám jóéjszakát kívánok.

ЈА ОДЛАЗИМ

Псовка, крик и речи лепе
Још ме прате из даљине,
Једва допиру до мене,
Кораџи су ми од миље:
Одлазим.

Иза: Живот се удаљава.
Испред: расте Напознато,
Више никога не мрзим.
Више никога не волим:
Одлазим.

Шта остаје иза мене?
Сваки час све сам даље.
Завејаће ме тешко лишће
Црно-зеленог ловора:
Одлазим из Живота.

ÉN KIFELEÉ MEGYEK

Egy-egy szitok, szép szó, üvöltés
Jön messziről még-még utánam,
Zúgó fülemig alig ér el,
Mértföldeket lép-lép a lábam:
Én kifelé megyek.

Hátul: egyre messzebb az Élet,
Elöl: jön-jön az Ismeretlen,
Nem gyűlölöm, kiket gyűlöltem,
Nem szeretem, kiket szerettem:
Én kifelé megyek.

Mit hagyok itt, nem is tudom már,
Messzebb-messzebb visz minden óra,
Fekete-zöld babérfák terhe
Esőzik a bús távozóra:
Én kifelé megyek.

ПОСЛЕДЊИ ПУТ ЗА ПАРИЗ

Париз, смирају у мом немиру,
Усређујеш ме више од љубави,
За поруку, да дођем, хвала ти,
Спрема се твој номад стари,
Да пирује последњи пир,
Улицама прође још један ђир.

Париз на врату лаки је јарам.
Топло је срце и свемоћно сад,
Песница чврста, очи блистају,
Спреман је већ и стари мој брод
Да опет новим водама броди.

Паризу, о, сад се силно сећам:
Лаког фијакера по глатком путу,
И са прапорцем коњића у касу,
А онда се очи саме склапају
И већ ме носе лаке санке
У зимску бескрајну пуну,
И корачам по завејаној шуми
А лепа ме чаролија прати
И летим поново у твој загрљај.

Никад страсније, никад лепше
Нисам ја живео од тада,
Старо сироче тужном шумом
Древним горама сада лутам.

И нека ме клетве ослободи
Љубав која младост враћа:
Огољене шуме, пунте горе
У које сам бежао од града,
Смејте ми се: одлазим сада
У свети град свих градова.

Насмеши се ти старом номаду,
Зови, мами ме, пожуркуј, Паризу,
Подсети ме на све заклетве
Дате у љубавном заносу,
Под твојим звезданим небом.

Благосиљам те још, у тишини,
Што јеси, што си постојао за ме,
А онда – срце, мој олтару стари,
Сачувај ту младост вечну,
Над њом нека се крст осмехне.
(Можда ће ме Париз задржати.)

UTOLSZOR MÉG PÁRISBA

Páris, nyugtató nyugtalanság,
Boldogitóbb a szerelemnél,
Köszönöm, hogy mégis üzentél:
Készül a megvénült nomád
Megülni búcsuzó torát
S uccáidon utolszor járjon.

Páris: nyakamban könnyű járom,
Meleg szívem mindenható,
Öklöm kemény, szemem csillog
S már fűtve a merész hajó
Új-új vizekre szállni-készen.

Páris, jaj, be nagyon emlékszem:
Könnyű kocsi, sima uton,
Csengős, trappoló lovacskával
És én szememet lehunyom
És mintha vinne könnyű szánka
Téli, nagyszerű pusztaságba
S erdődben járok, estelen
S a szép ígézet jár velem
S szaladok vissza a karodba.

Soha forróbba, soha jobba
S azóta nem is élek én
S mint elárvult szegénylegény
Bús erdők s vén hegyek közt bolygok.

De most átkom alól föloldott
Szerelmed s íme, megifjodtam:
Csupasz, bús erdők, vén hegyek,
Kikhez várostól menekültem,
Kacagjatok ki: elmegyek
A városoknak Városába.

Mosolyogj a régi nomádra,
Páris, hívj, sürgess, csalogass,
Emlékeztess az esküimre,
Melyeket szerelmes-hevülten
Tettem csillagos éjszakádon.

Utólszor még s csöndben megáldom,
Hogy vagy és hogy nekem is voltál
S aztán vissza, szívem, vén oltár,
Őrizvén örök-ifjuságot
Rajta megvidámult kereszttel.
(Ujjhh, hátha Páris nem ereszt el.)

ЛУТАЊЕ ПО ЗЕМЉИ АЗУРА

Ментон, новембар, земља Азура
Тако плава још никад није била.
Ма пођимо даље, ко у слава,
У љубичастој магли машу нам
Чудесна неба, неба још плава.

И кренусмо. Сетан Кап-Мартин,
И полако ноћ се већ хвата.
Пођимо даље, чекају нас неки
у сутонској благој, млакој тишини
Невини предели, далеки, далеки.

И кренусмо у звездану ноћ,
И идемо све даље, док смо живи.
О, чаробна земљо Азура, животе,
О, како су лепи твоји предели
до којих још нисмо стигли.

BOLYONGÁS AZÚR-ORSZÁGBAN

Menton, november, Azur-ország
Nem volt soha kékebb.
Menjünk el innen, integetnek
A rózsaszínű párázatban
Csodálatosabb, azurabb vidékek.

Mentünk tovább, méla Cap-Martin,
Mindjárt itt az este.
Menjünk el innen, amott várnak
Alkonyos, áldott, enyhe csöndben
Szűz, nagy tájak, amott messze, messze.

És mentünk a csillagos éjben
S megyünk, amig élünk.
Óh, csodálatos Azur-ország:
Óh, Élet, milyen nagy és szép
Minden tájad, melyet el nem érünk.

НА ОБАЛИ ПЛАВОГ МОРА

Где други живе и воле се
Ја сам ту стигао у болести
Да сахраним љубав, распем снове,
На мирној обали немиран бити.

Увек са осмехом дочекујем сутра,
Желим да пођем, а тек сам стигао,
Жудео сам за овим, а већ бих пошао.
О, ја луда, тужна, болесна сенка.

A KÉK TENGER PARTJÁN

Ahol mások élnek, szeretnek,
Én eljöttem ide betegnek,
Csókot temetni, álmot dobni,
Nyugodt partokon nem nyugodni.

Mindig a holnapra mosolygok,
Elvágom onnan, ahol bolygok,
Úgy vágytam ide s most már szállnék.
Óh, én bolond, bús, beteg árnyék.

ЛУДА, САМРТНА НОЋ

Прозор ми зури у север,
Шкрипи, клопара каткад,
Пода мном ромори море,
Откуцај свог срца слушам:
Луде ли две мелодије.

У даљини блистају брда,
Крвљу засењене беле горе,
Ноћ, зелени се пена мора,
Соба ми бела. Ја полазим:
Лудих ли ноћних боја.

Миомирис мимоза,
Благословеног цвећа
Доноси ветар до спрата,
Данас је свет пун мириса:
Лудих ли мириса.

Месец је можда јео ватре,
Зобао пламен или пожар,
Тај матори, оронули ат.
Млади облаци пламте:
Ватреног ли света данас.

Идем, ја идем: Смрт је ово.
Знам, ја знам: Смрт је ово.
Облачим се, отварам врата,
Она ми не да преко прага.
О, луде ли самртне ноћи.

(Монако)

■■■

BOLOND, HALÁLOS ÉJ

Északra bámul ablakom,
Egyetlen, zörgő ablakom,
Alattam a tenger vonít.
Én a szívemet hallgatom:
Milyen két bolond muzsika.

Távol csillognak a hegyek,
Havas, vér-árnyas, nagy hegyek.
Éj van, a tenger zöld habos,
Szobám fehér. Megyek, megyek:
Ma bolond színek éje van.

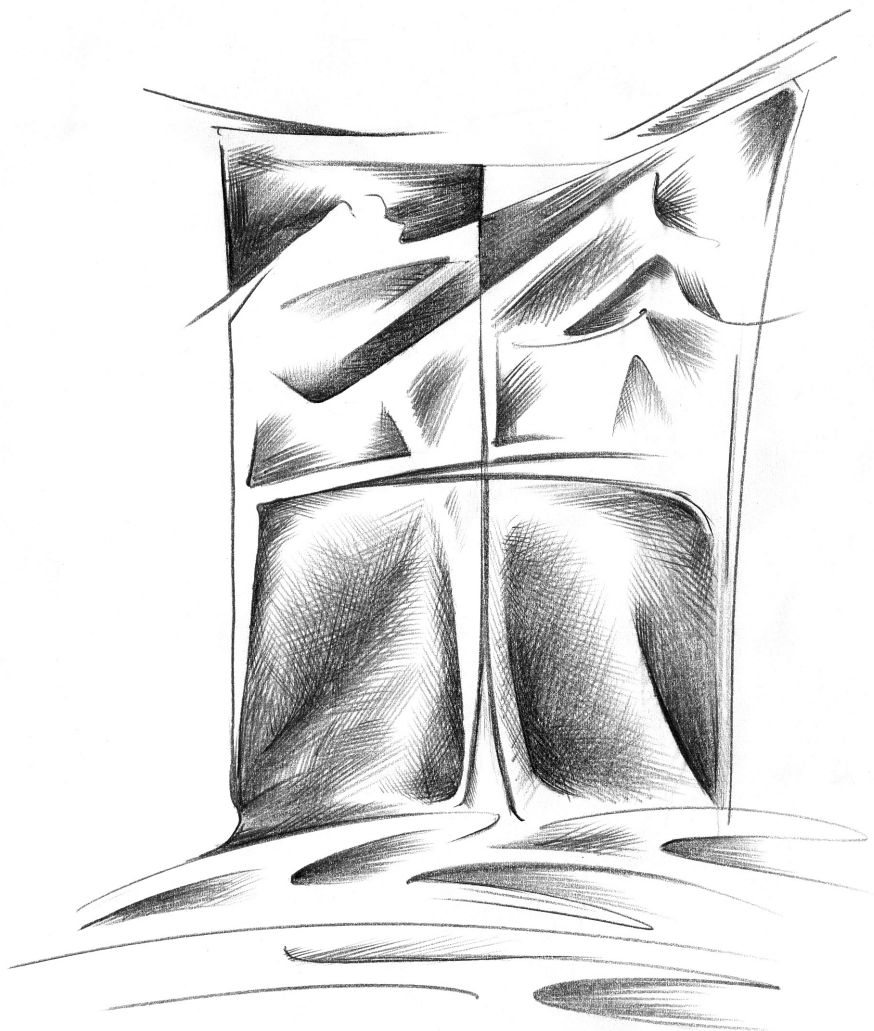
Mimózák édes illatát,
Áldott virágok illatát
Veri föl s hozza be a szél.
Ma csupa illat a világ:
Micsoda bolond illatok.

A Hold talán tüzet evett,
Lángot evett, tüzet evett
Ez a vén, gethes paripa.
Égnek a nyarga fellegek:
Be tüzes lett ma a világ.

Megyek, megyek: ez a Halál.
Tudom, tudom: ez a Halál.
Felöltözök, ajtót nyitok
S a küszöbön utamba áll.
Óh, be bolond, halálos éj.

(Monaco)

■■■

■■■

■

СУДБИНА МОЈИХ СИНОВА

Везујем и срце своје
К'о што се песма римом везује:
Ја тражим, а бежим од олује.

За одвратним и гнусним јурим,
Мрзим свој ум, ал' га благосиљам,
Уместо заборава, ја се сећам.

Окренуо бих себи сто пута леђа,
Увек су судуда и лепа моја хтења,
А псећи, кукавно удави ме жеља.

Синови су моји: снови и лудило,
Отац је њихов: верна и добра Смрт,
А убија их мајка: Правило.

A FIAIM SORSA

Úgy kötöm meg a szívemet is,
Miként strófákkal kötöm meg a dalt:
Keresem és kerülöm a vihart.

Utált béklyókért esdve futok,
Gyűlölöm és megáldom az eszem,
De ha feledni kell, emlékezem.

Faképnél hagynám százszor magam.
Mindig örülten szépet akarok
S gyáva kutyaként a vágyba halok.

Fiaim: álmok, örületek,
Apátok hű, jóságos: a Halál,
De meggyilkol anyátok: a Szabály.

ПОСЛЕДЊА ЧЕТА

Много песама, речи у јаду зачете,
О, животе, много сам проживео,
О, животе, много сам те опевао.

Последња прогнана, крвава чета,
Нек прене моје старо, хладно срце,
Да још једном за све опет закуца.

Беше то можда борба понајвећа,
За жудње, страсти, вере – кам,
Јури чето моја, ја остајем сам.

AZ UTOLSÓ SEREG

Sok-sok új vers, kínban fogant szavak,
Óh, életem, be nagyon éltelek,
Óh, életem, be eldaloltalak.

Tán utolsó, űzött, véres sereg,
Sajdítsd meg vén szívemet, a hülőt,
Hogy még egyszer végig-érezzelek.

Ez a harc volt talán a legnagyobb
A csók, a láz, a vágó, a hit után,
Fuss, seregem, magamban maradok.

МОЈ ТЕСТАМЕНТ

С опоруком завештаћу
Гнев свога јадног срца:
Лудом моме наследнику
Резбаре му већ колевку
Резбаре му надалеко.

Остављам му с љубављу
Све у чему имадох удела:
Нек' наследи моју љубав,
Моју болест, моју патњу,
Моју патњу, моју радост.

Нека моји противници
С њим бију даље љути бој,
Нек' он допије пехар мој,
Показује лице ведро,
Лице ведро кад је тмурно.

Нек' је Мађар, да му кажу
Да је лош син рода свога,
И весељак, пун усхита,
Нек' га гуши слана туга,
Чудна туга, велики плач.

Несхваћен нека бесни,
Веру гордо проповеда,
Нека живи много боље,
Нека умре много боље,
Нека сконча: од весеља.

Нек' се љути, али мудро,
Нек' се бори с више жара,
Али нек' ме не проклиње,
Зашто Сунце касно засја,
Зашто и њега не обасја.

AZ ÉN TESTAMENTUMOM

Eltestálom ezennel
Szegény szívem haragját:
Bolond örökösömnek
Bölcsőjét most faragják,
Most faragják valahol.

Ráhagyom szeretettel,
Amiben csak volt részem:
Jussolja a szerelmem,
Kóromat s szenvedésem,
Szenvedésem s örömöm.

Az én ellenségimmel
Vívja tovább a harcot,
Kupámat hajtogassa
S mutasson vidám arcot,
Vidám arcot, ha borul.

Legyen magyar s fogják rá,
Hogy rossz fia fájának,
Legyen vidám, rajongó
S fojtsa sós, furcsa bánat,
Furcsa bánat s nagy sirás.

Tomboljon, ha nem értik,
Hitet büszkébben valljon,
Szebben és jobban éljen,
Szebben és jobban haljon,
Jobban haljon: derüsen.

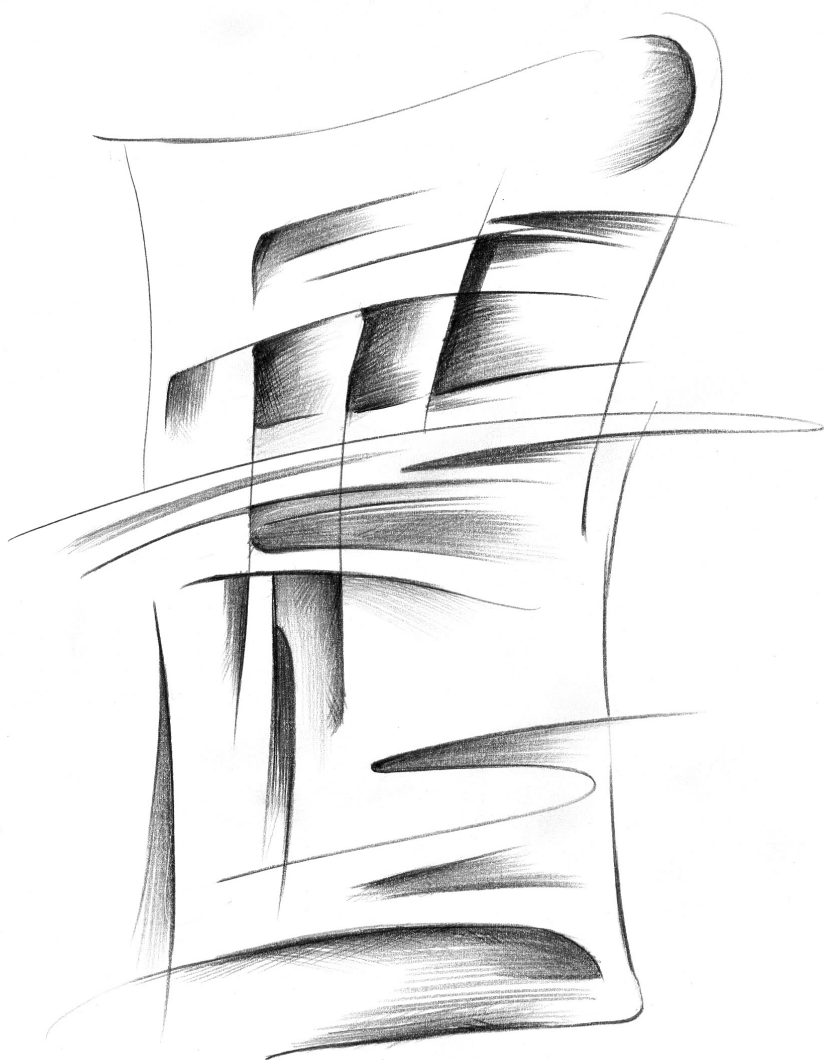

Haragudjék, de bölcsen,
Harcoljon, de több göggel
S ne átkozzon majd engem,
Ha a Nap későn jő fel:
Későn jő fel akkor is.

РАСКРВАВЉЕНИМ ЧЕЛОМ

Живети Данас за Будућност,
Веру полагаати у Ново:
Зар сам некада чинио то?
Као да ме је задесило зло,
Неки туп, снажан ударац,
Оштар, велик камен у чело.

Зар сам се борбе одрекао?
Чело ми је стварно криво?
Зар се збио и мој ружни бег?
Крлавим умом и челом само
Сањам, мислим на то?
Страшно сам се уплашио.

Ипак ми се природа мења:
Тражим старе добре ствари.
Да се није збило неко зло?
Можда сам се мало смео,
А речи ми је остало мало,
И веру сам умањило на по.

А зато још трају борбе,
Зар свет се није променио?
Зар квари само моје старо чело?
Будућност сам само ја одбацио
И поричем јаву овог Дана?
Авај, ипак припадам старима.

Драго Јуче, чело нерањено,
Бар ме ви волите неизмерно,
Воли ме, Животе проживљени!
Можда је ипак зло на Земљи,
Можда су ране ипак праве,
И урушава се Постојање.

VÉRESRE ZÚZOTT HOMLOKKAL

A Mában élni a Jövőért,
Az Újnak tenni hitet:
Valamikor csináltam én ezt?
Mintha valami baj ért volna,
Dobása valakinek,
Homlokomon éles, nagy kő ért.

Harcos valómból kiszakadtam?
Véres-e a homlokom?
Igaz-e csúf menekülésem,
Vagy csak véres ésszel, homlokkal
Álmodom és gondolom?
Jaj, be szörnyűen megriadtam.

S mégis most már váltott a kedvem:
Régieket keresek.
Pedig, ugye, nem történt nagy baj?
Tán egy kicsit megzavarodtam
És a szavam kevesebb
S csak még hitből van kevesebbem.

Ugye, azért tartnak a harcok
S nem változott a világ?
Csak az én vén homlokom vérzik?
A Jövőt is el csak én dobtam
S tagadom a mai Mát?
Én, jaj, a régiekkel tartok.

Drága Tegnap, sebetlen homlok,
Hajh, nagyon szeressetek,
Nagyon szeress, éltem leéltje,
Hátha mégis baj van a Földön
És igazak a sebek
S minden Leendő összeomlott.

ЈЕДНО БАЈАТО ПИТАЊЕ

Кукавно, како доликује старцу,
Ја јадан, уморан, плашљиви песник,
Поставио бих тужно питање,
Једно прастаро, бајато питање.

Човек се роди, живи и нестаје,
Тиме неко Велики управља,
Не види се човечјим оком,
Али је свеприсутан и управља.

Ако нестајемо, зашто смо дошли?
Ако смо ту, чему велика брига,
Чему тужни мудраци међу нама?
Овде Неко управља.

Постоји највиша Стварност,
Један свети, хаотични ред,
Живот је само заостао дуг,
Који се враћа у недоглед.

Живот је стара, лоша успомена,
А тај велики Неко хоће
Де се не изгуби из свести
Сенка магловите прошлости.

Не помаже ни молитва ни храм,
Човек треба да прихвати судбу,
Да не чека од другог спасење:
Нека се мучи и нека умре сам.

EGY AVAS KÉRDÉS

Gyáván, miként illik a vénhez,
Szegény, fáradt, félénk poéta
Valami nagy dolgot megkérdez,
Avas, bánatos dolgot.

Lesz, mozog és elfogy az ember.
Itt egy nagy Valaki kormányoz.
Nem látni őt emberi szemmel,
De itt van és kormányoz.

Ha elfogyunk, hát miért jöttünk?
S ha jöttünk már, miért a nagy gond?
Miért a sok bús bölcs közöttünk?
Itt valaki kormányoz.

Itt: van egy legnagyobb Valóság,
Ez valami szent, rendetlen rend
S az élet egy régi adósság,
Amelyet le kell róni.

Az élet egy régi, rossz emlék
S az a nagy Valaki akarja,
Hogy az eszéből ki ne essék
Emléke egy köd-multnak.

Itt nem segít templom, imádság,
Fogadja el sorsát az ember.
Ne várja, hogy mások megváltsák:
Szenvedjen és haljon meg.

